

Кондратов Сергій

Мінкам на кораблі не
місце

СОДЕРЖИТ
НЕЦЕНЗУРНУЮ
БРАНЬ

18+

Сергій Віталійович Кондратов

Жінкам на кораблі не місце

http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=70534678

SelfPub; 2024

Аннотация

Марк змушений повернутися на ненависну роботу без можливості втекти. По-серед океану він знаходить новий стимул у закоханості. Але розбіжності в менталітеті з дівчиною з Буенос-Айреса стають для простого хлопця з українського села справжнім викликом. Пристрасті між ними вирують, але ревності та непорозуміння знищують їхні відносини. Марк, не витримавши «корабельної любові», вирішує закінчити все екстравагантним способом, закарбовуючи спогади у листах до колишньої подруги.

Сергій Кондратов

Жінкам на кораблі не місце

Усе передбачало біду. Тринадцяте грудня

Привіт, Л.

Напевно, дивно отак отримати від мене імейл. Розумію, давно ми вже не листуємося. Стосунки вже геть не ті. Та все ж таки колись ти була моїм найліпшим другом. Колись – навіть єдиним. І не уявляєш, як мені шкода, що масивний і непохитний міст між нашими життями осипався, залишивши по собі лише заіржавілу основу спільних шкільних спогадів.

Хоча зв'язок уже не відновити, сподіваюся, цими повідомленнями хоча б прикрашу залишки диким плющем односторонньої відвертості. Тим паче, як не соромно визнати, більше немає нікого, з ким я міг би чи хотів би цим поділитися.

Можливо, скажеш: треба виговоритися – до психолога краще сходи і дай спокій людям! І матимеш цілковиту рацію.

Та грошей на це у мене все одно ніколи не було, хіба тобі цього не знати? А якби й були – не думаю, що відважився б. Не можу навіть уявити як вивалю душу перед кимось, для кого я всього лише ще одна робоча година, поміче-

на нерозбірливим почерком у старому шкіряному блокноті. Як подумаю, що напроти мого імені психолог повільно ви-
креслює тире, а після нього маленькими нерозбірливими лі-
терами: «обсесивно-компульсивний синдром», «панічні ата-
ки» чи ще якусь популярну фігню, на яку зараз хворіє кожен
четвертий меленіал, тіло одразу ж кидає в холодний піт.

Не прошу багато. Просто розділи зі мною останні чотири
місяці. Можеш навіть не відповідати.

Гаразд? Сподіваюся, тобі цікавими будуть підліткові дра-
ми. Не впевнений, що правильно класифікую жанрову на-
лежність – все-таки фізично ми років десять не підлітки. Та
й інші персонажі цієї історії давно вже не діти. З приводу
віку психологічного сказати важче – все-таки набираю текст
тремтячими пальцями і сльози потроху заливають екран. За-
важає нормально втискувати малозрозумілі емоції у більш
зрозумілі слова, поки ховаюсь, сидячи на підлозі робочого
коридору, і прислуховуюсь до лисячих кроків нічних праців-
ників. Сподіваюсь, ніхто не відчинить двері.

Але відчувається все саме так: історія незрілих, істерич-
них, надміру або недостатньо (ніколи – скільки треба) впев-
нених у собі людей, які без коливань віддають поведдя свого
життя найбільш базовим бажанням. Самі ж, спокійно вмо-
стившись поруч, видихають солодку отруту яблучних вейпів
і байдужо спостерігають, куди їх занесе. В принципі, не так
вже й погано.

Залишається півгодини, поки супервайзер помітить мою

відсутність.

Благослови, Боже, нічну зміну! Навіть не уявляєш, наскільки це небачена щедрість для працівника ресторану. Особливо ресторану на кораблі.

Завдяки роботі вночі маю час написати. І, якщо пощастить, можливо навіть розібратись, чого мене трясє від неконтрольованих пристрастей, наче зламаний котел, придбаний за спекулятивною ціною на безкінечних рядах Сьомого Кілометра в особи близькосхідної зовнішності. Тому що, боюсь, якщо не розібратись, потім як не заварюй, як не перекривай вентиля, рано чи пізно рознесе все навкруги разом із щасливою, але не дуже багатою сім'єю з трьома дітьми, бабусяю по материнській лінії, двома котами і одним золотистим ретривером... Вибач, знову мене несе не туди.

Коротше, десь прочитав, що аби зрозуміти себе, треба перевернути свій дах і подивитися, чи виллється місткість на папір. Так легше зрозуміти, де саме протікає.

І на даний момент «протікає» моя здатність зосереджуватися: занадто віддаюсь фантазіям, намагаючись втекти від неконтрольованого абсурду, який раз за разом накриває мене з головою. Пам'ятаю, як у старших класах хотілось, аби голос за кадром говорив розмірено і метафорично, наче наратор у книгах Мураками. І нехай форма важливіша за зміст. І нехай зрозуміло, якщо наполовину. Та й те – можливо, зрозуміло неправильно. Зате як тепло, як приємно огортають метафори, і підліткова самотність здається усвідомленим ви-

бором, а не нещасливим збігом обставин. Хотілось, аби внутрішній голос хитромудро шепотів голосом Харукі Тадзакі. Зараз хочеться, аби він просто заткнувся. Коли я почав все ненавидіти? Для відповіді на це питання непогано би знайти корінь проблеми, а вони – ці корені, якщо вірити інтернету та курсу психології в улюбленій шаразі, лежать у дитинстві. В моєму випадку, в дитинстві та дровах.

Пам'ятаю: мені було років п'ять і до першого дня в школі залишається щось близько тижня. Прекрасний час, аби влаштувати капітальний ремонт. Справа відповідальна і до неї треба підходити ґрунтовно, а тому батько розділив його на задачі поменше, об'єднаних у короткий період у чотири роки.

Однією з таких задач було розібрати грубку і перенести запаси. На скільки я пам'ятаю, то була перша робота в моєму житті. Чому саме я повинен займатися чимось настільки нудним замість того, аби малювати героїв та дивитись «Пригоди Джеккі Чана» по «Новому каналу», я не розумів, а от що розумів дуже навіть добре – це татову нетерпимість до базових філософських питань «чому?» і «навіщо?». Думаю, нетерпимість ця бере свій початок вже з його дитинства у кращих традиціях радянського виховання та загниваючого соціалізму.

Тому, стараючись не будити у загалом дружелюбного батька дрімаючий привид жорстких звичаїв Перебудови, я мовчки перетаскував невеликі дрова з літньої кухні до са-

раю. Коли вже ніхто давати мені причин для такого безглуз-
дого проведення часу не збирався, я починав вигадувати їх
сам. І як тільки щось придумував, то тут же безапеляційно
брав на віру розказану самому собі історію.

Так і виявилось, що під вечоровим картонно-сірим небом
я не просто складав потемнілі від часу дрова в невеличкий
сарай позаду болотно-сірої літньої кухні. Ні, я вже споруд-
жував дерев'яне поселення, що формою нагадувало щось се-
реднє між мурашником та радянською багатоповерхівкою
для народу ліліпутів. Вони – ці ліліпути – втратили свої бу-
диночки після вселенського потопу, що пронісся Карпатами
влітку дві тисячі шостого року, і добрались аж сюди, на Пів-
день у пошуках кращого життя. Тепер, з висоти прожитих
років, розумію, наскільки безглузда ця історія: хто б тікав у
пошуках кращого життя на Південь, коли в якихось ста кіло-
метрах майорів польський кордон і світле європейське май-
бутнє? Але такі вади уяви можна списати на п'ятирічний вік
і переважну більшість виборців «Партії Регіонів» в Одеській
області.

Допомогти ліліпутам міг тільки я, адже дорослі, вічно за-
клопотані власними проблемами, не здатні поглянути вниз
і побачити когось маленького і, відповідно, незначного. Так
уже чомусь повелося, що в наших краях щоб стати помітним
і значущим, треба хоча б бути здатним врізати дорослому
по голові. Для ліліпутів це неможливо, а тому доводилося
покладатись на допомогу дитини. А тому житимуть вони в

теплих, комфортних розщелинах між рядами рівно розкладених дрів. І чим більше таких рядів – тим більше чоловічків поселиться в зроблених мною «квартирках», тим більше їхніх маленьких ліліпульчат ходитиме в маленькі школи, а їхні батьки – в маленькі супермаркети, офіси, суди чи відділки поліції. Інших місць я тоді не знав, тому в моєму поселенні проживали тільки продавці, юристи, поліцейські та офісний планктон – як не подивись, непогана вимальовувалась соціальна ячейка.

Так я і будував цей маленький рай з перехідним типом економіки для придуманих мною мігрантів, що незаконно обійшли всі пропускні пункти дитячої уяви і поселились у мене в голові.

«Спробуй Сабатіні почитати», – на четвертий рік ремонту порадила мама. Порадила досить вчасно, потрібно сказати: треба було думати, чим тепер зайняти час, що вивільнився. І думати швидко, поки заняття не придумали за мене. Все-таки ще дачу не добудовано. І гараж має такий собі вигляд. Та й про город дбати треба.

Так із завзятістю дитини, що рятується від радощів сільського життя та від вічної підліткової дилеми: «як зійти за свого» серед таких же нещасних жертв пубертату і соціального оточення, але при цьому залишитись «кимось особливим»? Та ще й при тому умудритись не стати жертвою булінгу. Уявні маленькі друзі в цьому явно не допомагали.

От я і обрав найбезпечніший варіант – загубитись у

фльорі романтизованого книжкового ескапізму. Подалі від буденних ремонтів, пропахлих вогкою осінньою тривогою городів, болотно-зелених стін улюбленої школи і таких же облич, що по вечорах п'ятниці чи ранках понеділка зі стінами зливаються.

У тих стінах занадто багато пережито історій: романтичних, комедійних чи трагікокомічних – а в результаті живу в дешевому, затягнутому, погано прописаному серіалі від Нетфлікс. Де вже двадцять четверта серія, кінець, судячи з усього, ще навіть не на горизонті, а ти давно не бачиш ніякого сенсу продовжувати.

Пам'ятаєш нас у школі? Мене – дерев'яного хлопчика з планом на життя і категоричним поглядом на світ? Що з тією дитиною? Що з планом? Напевно, обидва зараз на війні. Російська ракета розірвала їх на тисячі маленьких кривавих шматочків, що розлетілись по далеких кутках рапсового поля, де раніше – в далекому дві тисячі шостому тягнулись до неба соняшники.

Ну годі. Не хочу думати про справжні речі. Краще вже продовжити ховатись у любовних драмах, де я раз за разом просираю хеппі-енд і з того виростає квітка моєї сучасності.

Часом хочеться зупинитись, вилізти з цього емоційного болота, в якому копірсаюсь з радістю п'ятирічного хлопчика, який втік від домашніх обов'язків. Та піднявши очі, помічаю, що болото це – на дні не зрозуміло ким викопаного колодязя. Маленькі чоловічки дивляться на мене зверху і

ехидно сміються. «Ну й дурень, – кричать вони, і їхні пискляві голоси відлунюються від вузьких стінок, – сам кинувся в цю прірву, а тепер плаче, що навколо лише темрява!».

Саме закінчувався четвертий місяць мого корабельного життя і так я тобі написав. І як у всьому, що мої думки залишали на папері, правди в тому десь на половину.

Глава 1. «Політ під три чорти». Вересень

Вибач, по-хорошому починати треба було б не з моменту, коли прийшло в голову перенести на папір пережите на кораблі, а коли остаточно прийняв рішення сюди повернутись – дев'ятнадцятого Вересня дві тисячі двадцять другого року. Не те щоб навіть вирішив, холодна реальність у вигляді сто двадцяти чотирьох доларів, сорока чотирьох центів на рахунку визначала моє майбутнє на наступні півроку.

Залізна спинка стільця в залі очікування Софійського аеропорту приємним холодком віддається в спині, відволікаючи від наростаючих нападів obsesивних думок про з останнього контракту гроші, що магічним чином розтанули за два місяці навколосвітки. Невже я так і буду шість місяців повільно гнити на кораблі, аби два місяці жити як хочу? І це ще поталанило: дехто повільно гниє і без двох місяців свободи на рік.

Дивлюсь на мерехтливий мертвим електричним світлом

напис «Sofia-London/LHR BA893» і відчую, як тривога холодними пальцями повільно стискає горло.

Чомуś тривога пахне вологим кабінетом математики, який зранку шкільна прибиральниця за свою нещасну мінімалку ретельно натерла таємничою білою сумішшю з несумним із життям відсотком хлорки. Так ось що це – запах хлорки і безнадійно втраченого часу. За стільки років майже й забув про нього. Поки не потрапив на корабель. Пам'ятаю, у період безкінечного поглинання книг я десь прочитав (здається, в «Солярисі» Станіслава Лема), що ми насправді не шукаємо нічого нового, а лише тягнемось до відображення того, з чого почали. І не так важливо, подобається це відображення чи ні.

Один із пасажирів підходить до фортепіано в центрі залу очікування і починає перебирати по клавішах. Щось доволі знайоме. Грає він не дуже вміло, згадуючи потрібну ноту за долю секунди до того, як натисне відповідну клавішу. Потрохи обривиста мелодія набирає знайомих обрисів, наче вишкрябана щіточкою археолога з полону піску, глини і мільйонів років істота, що жила, любила і вмирала задовго до створення фортепіано, нот і хоч чогось, схожого на музику. Ноктюрн номер дев'ять Шопена. За десятки безсонних робочих ночей там, у попередньому житті, я прослухав її незліченну кількість разів.

Ким я намагався стати? Офісним планктоном в інтернет-компанії? Адвокатом? Туристичним агентом? Залиши-

лись лише спогади про ті ночі і музику, що м'яким потоком омиває лобну частину мозку, заглушуючи пластинку однотипних думок. І я відчуваю себе майже щасливим.

Наступний аеропорт, Хітроу, запам'ятався лабіринтом невдоволених голосів та збентежених, невідривно занурених у телефони облич подорожуючих. Їхні екрани сяють тисячами мерехтливих вогників – різнокольорові краплі віртуальності на палітрі ночі. Згадалися вечори в Доброславі. Знаю, ти його не особливо любиш – та й було б за що. Місце настільки незначне, що у трьохстах роках зафіксованого існування я не знайшов навіть однієї скільки-небудь значної події. Якщо не вважати за таку крадіжку Антоново-Кондинською поштою грошей, що одній з найвідоміших балерин того часу, Марії Кузнецовій, відправив батько-художник.

Почалась революція, дворянську садибу в Степановці розграбували, повезло хоч, що сама вижити змогла. Час був не найкращий, аби бути дворянином в Російській імперії. А молодого і беззахисного дворянкою й поготів. Треба було якомога швидше брати тендітні ніжки на плечі й тікати з Одеси. Так що завдяки добросовісній службі поштарів нашого прекрасного поселення довелося балетній зірці Парижа відстригати довгі коси і, видавши себе за хлопця в пошуках підробітку, найнятись матросом на найближчий корабель до Франції. Історія, яку вона, б'юсь об заклад, переказувала до самої деменції. Я би точно переказував.

Ось таке місце з такими людьми несе для мене майже

магічну силу ностальгії. Все-таки в Доброславі набрався здатності бачити цінність у звичайних речах з незвичайною історією. Якщо не для світу, то для самого себе.

Іронічно – в дитинстві найбільше хотів звідти вибратися, а ось тепер... Пам'ятаєш балку, де ми катались на санчатах? У спогадах вона чомусь набагато більше, ніж коли я туди приїжджаю. І скільки би в університетські роки я не повертався в ті місця, скільки би не переконувався в зворотньому, все ще пам'ятаю, як діти з тієї сторони поселення каталися на нових ельфаторах на балці, висотою трохи не з Говерлу.

Дівчинка років десяти, з прокуреним голосом тридцятип'ятирічної, залазить усередину і закриває кришку.

– Ви точно триматимете бак? – сміючись, питає. Її голос лунає глухо і загадково, наче переключений сигнал з верхніх шарів ноосфери.

– Точно, – в один голос відповідаємо ми і запускаємо альфатор з космонавткою всередині у далекий політ. Звичайно, ніхто його не тримає. Альфатор крутить, трясє, один раз навіть перевернуло.

«Ну як завжди ви брешете, уроди!» – вилазячи з пом'ятого бака, кричить дівчинка і знову штовхає його на гору. І все починається з початку. А я дивлюсь на це, задихаюсь від сміху і думаю, як ми взагалі доживемо до дорослих років з таким дитинством?

Гарний спогад. Багато речей у спогадах гарні, особливо коли не можеш до них повернутись.

Отямившись, я подався вперед, протискуючись поміж пасажирів, як ковзаючи по вікну крапля дощу. З кожним кроком усе більше дивуюсь, наскільки звичним для мене стало подібне життя. З кожним кроком, з кожною новою країною, з кожним терміналом і новим штампом у паспорті спогади про дім блякнуть, як сімейні фотографії, зроблені на та-товому робочому фотоапараті, обережно розфасовані по радянських альбомах-книжечках, що зберігаються в трюмо над телевізором. Я давно перестав впізнавати хлопця на тих фотографіях, що хворим лазив кучугурами з тобою по ту сторону Доброславської балки.

Ця історія вже не про нього – такі як він ніколи і не потрапляють до подібних історій.

Чи ти знала, що за сім-десять років люди повністю змінюють набір клітин у своєму тілі? Виходить, ми зараз зовсім інші люди? І окрім залишків пам'яті на вицвілому фотопері та набору нулів і одиниць на телефоні нас вже нічого не об'єднує з тими дітьми? Тільки уривки зими, балка, що розділяє наші будинки, та колюче, майже їдке зимне повітря в подиху. Ти покликала мене і не прийшла. Зникла, без пояснень і вибачень. Я так ніколи і не спитав, чому. Не знаю, через гордість чи через страх почути відповідь. Але в той вечір я вперше пообіцяв собі: будь що покинути Україну. Це і є справжнім початком історії.

– Вибачте, сер, – по-кіношному британським акцентом

звертається до мене дівчинка в темно-синьому костюмі, що сидить на ній так, наче вона щойно матеріалізувалась на білий світ прямо в холі цього аеропорту. – Вам потрібно пройти до тієї черги. Чек-ін на рейс до Нью-Йорка вже закрито.

На нейтрально-холодному, до абсурду симетричному обличчі, на якому не уявити дитячу безпосередність, підліткову грубість чи студентську зрілість майже повноцінного члена суспільства – ні, таке обличчя не могло б належати нікому іншому, окрім ідеального робота-працівника. І зараз воно зображає найбільш штучну посмішку, що тільки доводилося бачити аеропорту Хітроу за всі десятиліття свого існування. Вираз, до якого повинен прагнути та який повинен освоїти кожен поважаючий себе працівник сфери обслуговування.

Я натягнуто усміхнувся у відповідь і оглянувся. Аеропорт усе ще огортав нас гучним галасом та безкінечною чергою в обидва кінці. Під світлом ламп проступала втома людей. Зморшки на їхніх обличчях говорили про особисті світи, в яких нервують, страждають, бісяться та не підозрюють про існування один одного, поки життя знову не зіштовхне лобами з безкомпромісною впорядкованістю аеропортного мікрокосму. Зі світом, де кожна деталь має своє місце і функцію, але інструкцію, на жаль, ніхто не прикладає, тому доводиться просуватись напролом.

Зараз, у цьому незнайомому місці, з дівчинкою у темно-синьому костюмі, відчуваю себе дещо загубленим. Знаєш, у цьому є своя особлива привабливість.

Переживши незліченну кількість відмінених рейсів у Європі, втративши масу грошей через хитрючих таксистів Стамбула, втікаючи від пограбування на пост-апокаліптичних вуличках Каїра та губившись у гарячих африканських сутінках під градом арабських проклять охоронців Хургадійського аеропорту, починаєш ловити певну насолоду, серфуючи на хвилях нервової розгубленості та страху, що можуть накрити щосекунди. Але ти все одно тримаєшся. Все буде так, як і треба. Головне – не сильно чіплятись за речі і якомога сильніше чіплятись за життя. Легше борсатися, коли на тобі менше барахла. І менше шансів бути утягнутим униз.

– Але в мене немає візи для перебування в країні! – відповів перше, що прийшло в голову.

– Вам до іншої черги, сер, – як папуга повторює ідеальна працівниця, і посмішка на смаглявому обличчі стає на декілька міліметрів розтягнутішою. Інше, але з тим самим виразом, обличчя у віконці паспортного контролю тими самими фразами завіряє, що все буде гаразд: багаж і квиток на наступний рейс я отримаю вранці, і сонце буде світити яскравіше, і теплі промені розсіють наростаюче бажання скоротити населення Хітроу вдвічі. Останню частину цей працівник не казав, але щось приблизно таке прочитав у його очах і максимально приглушено-спокійних інтонаціях.

Отож у моєму паспорті з'явився штамп на перебування в Британії. Непогано. Виявляється, і пропущені літаки можуть

приносити можливості.

Якась дівчина з тієї ж черги очікування спитала, чи є мені де переночувати. Трохи навіть зніяковів. Давно такого не було.

– Так, так, дякую, авіакомпанія мене забезпечила готелем, – пролепетав я, і вона розчинилася в морі незнайомців.

Ніч я провів, гуляючи по центру Лондона, ловлячи на камеру кожен куток, кожную вуличку і кожную будівлю, що й до мене вже сотні разів завантажувалось на всі можливі сервіси. Фото Біг Бену, моє обличчя на фоні Біг Бену і фото мене в повний зріст. Фото Лондонського колеса огляду, фото мого обличчя на фоні, фото в повний зріст. Фото Букінгемського палацу, фото фізіономії на фоні палацу, фото в повний зріст... Одні й ті ж поступальні рухи без будь-яких емоцій. Наче займатись сексом лише для того, аби пізніше похвастатись, що цим займався.

Не життя, а демонстрація, де переживання та відчуття боязливо задкують перед необхідністю хоч якогось підтвердження свого існування. Дивіться, я дійсно тут був! Дивіться, наскільки класно я живу! Наскільки краще за вас. Поки ця вистава не заходить занадто далеко і ось ти вже змушений відігравати свою партію навіть тоді, коли нікому до тебе діла немає. Відчувала подібне?

У Лондоні це почуття стало моїм головним супутником.

Парадоксально набридливе дзеленчання телефону зму-

сило відірвати голову від подушки, на яку я цю голову поклав щойно, адже ось тут, можливо, я вперше і востаннє, а Лондон сам фотографії для мого Інстаграму не зробить. А як інакше довести кожному зацікавленому, що я там був і що моє життя цікавіше за його.

– Ви вже в аеропорту...? – більше стверджував, ніж запитував малознайомий голос з італійським акцентом.

– Що?

– У вас літак на восьму тридцять, ви вже реєстрацію пройшли?

Я намагаюсь зосередити затуманений залишками чотирьохгодинного сну погляд на екрані, вже передбачаючи, що побачу. Сьома п'ятдесят ранку. І я в повному...

– ...в готелі. Мені навіть квитки не надіслали.

Нескінченно довгі секунди і тягуча темна мовчанка витікає з динаміка мого телефону. Навіть мурашки, що струнким маршем пройшлися по моєму хребту, вже повмирали від психологічної перенапруги.

– Очевидно, мені ще тільки доведеться насолодитися видами Лондона, – видавши натягнутий смішок, хоч якось заповнюю тишу.

– Збирайтесь і якомога швидше до аеропорту. Я надішлю новий квиток.

Лондонський автобус прорізає квартали однакових у своїй педантичній упорядкованості вуличок, коли мене наздогнав е-мейл. Благослови, Господи, безоплатний роумінг.

«Твій квиток. Лондон/Хітроу – Нью-Йорк/JFK. 09:50». Дивлюсь на годинник. *Бляяяя!* Звичайно ж, мій автобус прямує не до того терміналу. Доводиться виходити біля чергового «Hilton» і шукати таксі.

...Термінал. Біжу по білому мармуровому покриттю, що віддзеркалює проміння ранкового сонця. Річки людей уже звично течуть навколо, їх тиснява і шум створюють своєрідну симфонію. Вдихаю запах кави та парфумерії, що змішується з ароматом чорного лаку на полірованих поверхах. І все це лише для того, щоб о 08:50 ранку по гринвічському меридіану, коли чергове *приємне обличчя* з найфальшивішою посмішкою у світі й найстереотипнішим британським акцентом познувається наді мною своїм «I am sooo sorry, but your gate is already closed» і відправило мене знову у Лондон на одному Богу відомий термін.

Хоча... щодо Бога я не можу бути впевнений. Не думаю, що він має якесь відношення до британських авіаліній або круїзних кампаній. Враховуючи власний досвід, я більше схильний вірити, що підпорядковуються вони зовсім іншому хлопцю.

Так чи інакше, вже другий день стовбичу в Лондоні і не те щоб мені є на що скаржитися, все-таки далеко не найгірше місце, аби провести декілька зайвих днів. Проте сьогодні корабель відпливає від Нью-Йорка і якщо на нього не потраплю, то що робити далі – не маю ні найменшої здогадки. Благо, заворушились щупальця гігантського адміністративного

монстра під назвою CREW TRAVEL DEPARTMENT. У кращих традиціях лавкрафтівських жахів мені доводиться лише спостерігати наслідки його існування: десятки повідомлень, незнайомих імен та складних граматичних конструкцій, які, в підсумку, сухою офіційною англійською промовляли одне й те саме: «We are working on it. Please, wait for further instructions».

Ну а я що? Я підкорююсь і чекаю. А поки чекаю, починаю замислюватись, наскільки сильно хочу потрапити на той корабель. Та і взагалі, куди я хочу потрапити...

— У мене питання: чи повинен я буду щось платити за пропущений рейс? — питаю у нового знайомого з італійським акцентом по іншу сторону континенту.

Драматична пауза. Нутром відчувається напруження, що випромінюють його працюючі транзистори. Часом дуже важко віритись, що ці емейли і телефонні розмови я справді веду із живими людьми, а не з високорозвиненим штучним інтелектом, на розробку якого кампанія кинула черговим індусам чергові декілька мільйонів, а зараз не тестує на дешевій робочій силі.

Поки чекав відповіді, кінетоскоп у моїй голові на підвищеній швидкості програвав мої пригоди в якості нелегала в Лондоні. Ось я тиняюсь лондонськими вулицями в пошуках притулку, ось мене всього такого підозрілого помічає поліція, після чого йде сцена погоні в кращих традиціях Скубі-Ду, швидкий перехід, у якому перед моїм здивованим об-

личчям прокочуючись зачинаються ґратчасті двері тюремної камери. І ось мені вже й притулку шукати на треба. На найближчий час у мене і дах над головою, і безкоштовна їжа тричі на день. Так собі картина. В топ-100 IMDB точно не проб'ється.

Звичайно, все було б не так. І я це розумію. Але коли фантазія вже розігралась, зупинити кіномарафон надзвичайно важко.

– Ні-і-і... нічого платити не потрібно.

Я видихнув.

Квитки на наступні рейси прийшли за півгодини. Два квитки у тому самому напрямку з декількагодинним інтервалом. Щоб уже без варіантів залишитись. І ось дванадцять годин опісля сірі очі американського прикордонника, наповнені сумішшю цікавості і втоми, шукають мою суть на сторінках найважливішого аркуша паперу в моєму житті.

– Будь ласка, за мною, – каже він, виходячи з-за стійки. Ми йдемо в дальній, майже непомітний куток аеропорту. За білими як і стіна дверима заховалась невелика кімнатка, обставлена рядами світлих дерев'яних стільців, які наче мігрують разом зі мною прямо з класу російської мови. Клас я особливо ніколи не любив, як і персону, що його вела – а як любити людину, з чийого рота постійно лунає прямо протилежне всьому, що коли-небудь знав і вірив. Особливо, коли ти цього не просиш і до освітньої функції в твоєму житті відношення має суто нульове, якщо не від'ємне. Хоча щось

я таки дізнався: кількість прочитаних книг не обов'язково зробить тебе людиною розумною. Навіть адекватною не зробить.

Але світлі дерев'яні стільці, столи та інше начиння мені все ж таки подобалось, цього не відняти. Все ж краще масивних зелених виродків, за якими мучились ще вивчаючи «велику справу Леніна» і, можливо, будуть мучитись вивчаючи російсько-українську війну.

Чотири рівні ряди стільців, скляна стінка і троє офіцерів, що сидять за високою стійкою, відділяли нас від світу американської мрії. Оглянувшись, я помітив ще трьох нещасних: жінка, що тихо плакала, та два чоловіки. Кожен з них зайняв своє місце в кутках кімнати.

Людина по той бік скляного кордону поманила мене рукою.

– Ваша ціль прибуття?

– Робота на кораблі, сер, – відповів я, – на круїзному лайнері.

– Почекайте, – клацання кнопок механічного телефону відбивалася від скляної перепони з подвійною силою. Голосніше з кожним натиском. Від підніс слухавку до вуха: – Good afternoon.... yes, it's me ... yes ... hmm. І поклав трубку. – Ви можете йти.

Я забрав документи, подякував і оглянувся на сидячих в кімнаті людей. Ті так і сиділи, не рухаючись, наче воскові статуї. Тільки жінка перестала плакати.

Я видихнув. Нарешті. Все-таки досягнув Сполучених Штатів.

Шкода тільки багаж, як виявилось, мого подвигу не повторив. Пройшовши кілька нескінченних черг, спілкуючись з аеропортовими працівниками, які жили у своєму власному світі, я починав сумніватись у доцільності будь-яких перельотів. Краще вже сидіти не місці і не висовуватись, аби тільки не довелося розмовляти з цими людьми.

Заповнивши невеличкий бланк із сотнею пунктів, нарешті подав заяву на повернення втраченого. Втрачати мені не звикати. Шкода тільки, що повертати поки не доводилось. Пощастило хоч, що документи та гроші завжди при собі.

– На жаль, сьогодні ми не маємо автобуса, – недоречно радісним та надміру люб'язним тоном повідомляє голос по той бік дзвінка. Я стою біля виходу з аеропорта Кеннеді і зі всіх сил намагаюсь не познайомити співрозмовника з найкращими екземплярами нецензурного лексичного багатства слов'янських мов, перекладеними англійською. Хочеться розвернутись і зникнути в цьому безкінечному натовпі подорожуючих. – Вам доведеться замовити таксі. Це не так вже й дорого: доларів сімдесят. Тільки поспішіть, будь-ласка, корабель відпливає через півтори години.

Розсудливо обмежившись лише одним «ок», я вимкнув телефон і сів на залізний стілець при вході до аеропорту. Він так само холодив спину, як і той, у Софії. Скільки ж часу вже минуло з того моменту? Два дні? Три? Здається, не менше

тижня. Чим більше подій проживаю, тим довшим здається період. Незалежно від того, як швидко все пролітає. Такий от парадокс.

Перевілив залишки моїх пожитків, що вдалося зберегти після нерівної боротьби з британськими авіалініями. Парашкарпеток, шорти і документи. Зненацька майнула думка, що це взагалі ВСІ мої речі. Повертатися все одно немає куди, а все, що купив за період вимушеного вигнання із власної країни було в тій валізі.

Я потер втомлені очі, намагаючись відігнати відчуття, що дивлюся на невмілий ремейк серіалу про містера Біна, де талановитого актора замінили на справжнього ідіота. І навіть не смішного ідіота – а такого, чиє існування намагаєшся ігнорувати, коли пощастить сісти поруч в метро.

Маленьке жовте таксі підїхало до головного входу. Без зайвих роздумів підбіг до автомобіля:

– Чи можна дістатися до Порту Еверглейдс за годину?

– Теоретично чи практично? – питає таксист з сильним латиноамериканським акцентом.

– За гроші, – нервую я. – Так що?

Він викрутив радіо майже в нуль і уважно поглянув на мене. Якись адвокати по нещасних випадках так і не встигли пояснити, як вони врятовують моє життя.

– Куди так поспішаєш, аміго?

– За годину потрібно бути на круїзному лайнері.

– Де саме?

– Порт Еверглейдс.

Таксист хитро ошкірився.

– Добре, аміго, але за годину в інший кінець Нью-Йорка ... це буде коштувати не мало.

– Скільки?

Він указав на невелику чорну коробочку на його панелі.

– Приблизно скільки?

– Доларів сто п'ятдесят.

Пауза. Я безпомічно кинув погляд на таксометр, потім у чесні очі таксиста, у свій гаманець і, нарешті, на годинник.

58 хвилин до запланованого відплиття. Все передбачало біду.

– Поїхали, – відповів я і скочив на переднє сидіння.

Таксі влетіло у велику рухливу вулицю, проскочуючи крізь наповнений втраченими можливостями лабіринт міста. Я споглядав у вікно, занурений у свої думки. Атмосфера Нью-Йорка просочувалась у вікно, створюючи непереборне відчуття серіальних декорацій. Я тут уперше, а готовий побитися об заклад, що вже гуляв цими вулицями, бачив ці пожежні сходи, натикався на ці червоні гідранти, підставляв руку, аби відчутти теплоту пару, що валить з люків і провулків, тисячі провулків, на яких відбувається все на світі: від початку любовних історій до чийогось персонального фільму жахів.

Водій час від часу косився на мене з легкою усмішкою.

– Рушаєш у подорож? – через декілька хвилин перервав

він тишу. Ми як раз виїхали на центральні вулиці Нью-Йорка. За вікном показались скляні висотки, які всі бачили вже мільйони разів, навіть якщо ніколи тут і не були. Я дістав телефон і почав знімати.

– На роботу. Працюю на лайнері.

– Моряк?

– Та так, тільки назва. Буфе стюарт.

Таксист тільки задумливо кивнув.

– Щось типу офіціанта, – пояснив я.

– І як, гарна робота?

– Є свої плюси. Аж два. Подорожую і платити ні за що не треба. Якщо не рахувати за оплату викинуті шість місяців життя, звичайно.

Він усміхнувся.

– Ну, часом ми всі розплачуємось. На кораблі ми чи ні.

– Може й так, але на кораблі трохи це трохи по-іншому.

Платимо ми по подвійному тарифу, я би сказав.

– Це ж як?

– Важко пояснити. Наче дні тривають довше, ніж на суші. Іноді навіть фізично, адже постійно змінюємо часові пояси. А як закінчується контракт – наче й не було тих шести місяців. Постійно питаю себе: куди я їх витратив? Страшно уявити, деякі так проводять усе життя.

– Думаєш, тут краще? – відповів водій. – Завжди так: люди постійно скаржаться, що втрачають час, але штука в тому, що не можливо втратити те, що ніколи тобі не належа-

ло. Скоріше час витрачає нас. І не так важливо, де ми.

– А ви звідки, дозвольте спитати?

– З Колумбії.

– І все ж таки ви обрали перебратися сюди, за тисячі кілометрів. Напевно, витратили немало грошей і часу, аби це стало можливим. І навіщо, якщо ж «не так важливо, де ми»? – з'єхидничав я. Зазвичай я такого собі не дозволяю з незнайомими людьми, але два дні перельоту і його порожнє філософствування вивели мене з рівноваги. Я став помічати, що особливо нетерпимий до того, що мені не подобається у собі самому.

– Хах, і правда, чому? Напевно, тому що хотів цього більше, ніж що-небудь на світі. Не так важливо, де ти – але надзвичайно важливо, чого ти хочеш.

– І ви хочете бути таксистом в Нью-Йорку? – здивувався я.

– А чому б ні. Треба з чогось починати. Маєш щось проти таксистів?

– У мене з ними особисті рахунки. Вони мені добряче життя попсували. На кожному континенті і майже в кожній країні, де бував. Так що я би разом з екзаменом на водіння обов'язковий екзамен на порядність проводив. Була б одна з найрідших професій у світі.

– Так що, ти усіх таксистів не любиш?

– Усіх. Як вид. Хоча в мене один із найкращих друзів таксист. Але я стараюсь не звертати уваги на цей сумнівний пункт його біографії.

Ми зробили ще один різкий поворот і силует корабля різко окреслився на горизонті. Водій зупинив таксі.

– 190 доларів, – сказав він з усмішкою.

– Ви ж казали 150.

– Я казав приблизно. Ось, я дам тобі чек, – з таксометра з характерним звуком виліз жовтуватий квадратик паперу. Він простягнув його мені. – Розглядай це як додаткову оплату за душевну розмову. І щастя на кораблі!

З цими словами він зачинив двері таксі, залишивши мене з порожнім гаманцем та новим поглядом на деякі речі. І нащо я йому про таксистів наплів? Правильно батько говорив: язик мій – ворог мій. Особливо, коли не вмієш ним правильно користуватись.

Глава 2. Початок корабельного буття і слухи, слухи, слухи...

Мексиканська дівчинка з крю-офісу, Белен, очевидно дуже здивувалась тому, що я таки явився на корабель. «А ти той хлопець з України, що не явився в перший день. Ми вже думали ти втік», – заявила вона, варто мені було переступити трап корабля. Цікаво, а де ж ті десятки менеджерів, з якими я спілкувався, подумки задав питання.

– А де твій багаж?

– Знаєте, не можу не помітити вашу неймовірну спостережливість і тактичність. Не дивно, що ви в крю-офісі.

– Що, вибач?

– Sorry... не звертайте уваги. Дуже довга видалась дорога.

Немає в мене багажу. Всі речі авіакомпанія загубила. Рюкзак з документами та одяг, що зараз на мені – єдине, що залишилося.

Трохи поспівчувавши, поки вела по всіх необхідних офісах та медичному центру, де чекав перевірку документів та слухав її розмову з якомось медбратом-індусом про те, з ким вона зараз спить, з ким не спить, а з ким тільки планує, вона передала мене до рук філіппінця – дайнінг-клерка, який привів мене на зустріч до помічника метро-ді, другої головної людини у всіх ресторанах на кораблі.

Сорокап'ятилітній румун в дорогому костюмі мав вигляд як директор приватного ліцею з поглибленим вивченням французької філології чи ще якоїсь малопотрібної для виживання в українських реаліях фігні діточкам прокурорів, суддів, кримінальних авторитетів, організаторів фінансових пірамід та інших вершків нашого інклюзивного суспільства. Тобто загалом вигляд його був як людини із місця, в яке б мене з моїми потертими джинсами і худі дворічної давності навіть на поріг не пустили. Проте простягнув руку, привітався, посадив напроти і вислухав мене, висловивши співчуття та пообіцявши завтра видати всю необхідну форму. Невидане співчуття для корабля, подумав я. Може, все тут не так і погано. Головне —людям тут не плювати, хто і що ти і звідки будеш діставати, що тобі треба.

До роботи приступаєш завтра, під кінець розмови заявив він і відправив мене до своєї каюти. Знайти її виявилось легше, ніж я очікував. На першому кораблі я вбив не менше чотирьох днів, аби без пригод діставатися до свого ліжка. Перед цим бився лобом у десяток глухих кутів у цьому крисиному лабіринті коридорів і кают, пронумерованих без усякої логіки і турботи про комфорт тих нещасних, що тільки починають своє ходіння круїзними муками. На другий контракт я витратив на це менше двадцяти хвилин.

До четвертого корабля зможу знаходити свою кабіну із заплющеними очима, думав я, стоячи посеред своєї восьми-метрової площі. Я не міг не відчувати суму. Ні, все-таки набагато краще, якщо ніякого четвертого контракту взагалі не буде.

І куди мене занесло? Коли пропускаєш три літаки і губиш усі свої речі по дорозі, та ще й таксист облапошує майже на двісті доларів, набридливий голос в голові тихо шепоче: все-світ явно тебе недолюблює. Та правда в тому, що всесвіту ніякого діла до тебе, а твій стан – результат власних або чужих помилок.

Мене поселили в кабіну з чотирма іншими працівниками, і кабіна ця, хоч за корабельними мірками простора, своєю чистотою явно залишала бажати кращого. Я не знав, з якою фауною доведеться зіткнутися, але розпочата пляшка Jack Daniels, декілька банок Dos Equis і Heineken на стільці посеред кімнати і склянка біля унітазу (навіщо взагалі комусь

може знадобитись в туалеті склянка?) обіцяли веселе сусідство.

Проте що мене хвилювало найбільше: майже нічого не залишилося з моїх особистих речей, навіть запасних шкарпеток чи білизни. Я ніколи не був людиною, що занадто чіпляється за речі – ба більше: тим, хто в принципі схильний до консьюмеризму – найгірший жах маркетолога і продавців айфонів. Та вперше в житті відчуття бідності повисло тягарем.

Хоча б маю спогади про прогулянки вулицями Лондона. І на тому спасибі.

Ігноруючи розкидані по кімнаті речі, склянки в туалеті (чорт забирай, та що ж у туалеті можна робити зі склянкою?), стійкий запах алкоголю і невивпраних шкарпеток, намагатимось мислити позитивно.

Щонайменше я сюди дістався. Живий. Усе інше можна виправити. Іноді життя викидає тебе у відкритий океан без рятувального жилету і не залишається нічого, окрім хапатися хоч за щось, що може зійти за плот, і грести. Тут головне не прогадати, за що хапаєшся і куди гребеш.

Я ковтнув з пляшки віскі. Його бурштинова рідина зігріла горло і заспокоїла тривогу. Не знаю, чому зробив це, я ж навіть пити не люблю, але зараз це здавалось єдиним і правильним. У цьому пливучому світі невизначеності іноді просто необхідно піддаватися внутрішнім імпульсам.

Переодягнувшись (точніше знявши з себе єдині речі, що

в мене залишилися), я виліз на ліжко і почав уявляти приховані в стінах цих кают історії: романи, що зароджувались і вмирали в робочих перервах, освітлені люмінесцентними лампами залишки розбитих сердець, шлюбів і сліз у вузьких коридорах. Як багато жінок завагітніло і скільки з них ридали від результатів свого вибору під цей мирний, такий далекий і такий близький шум корабельного мотора.

Стіни каюти тихо тремтіли, постійно нарощуючи темп. Корабель відпливає, подумав я і втомлено притулив голову до стіни, дозволяючи вібраціям плисти через все тіло. Я уявив, як хвилі по ту сторону стінки танцюють під місячним саявом. Як жаль, що в наших кабінах немає ілюмінаторів.

З цією думкою моя реальність розмилася і я заснув.

Так і закінчилася моя подорож до корабля. Так і почалася ця історія.

Глава 3. Жовтневі сні та втрата розуму. Двадцять перше вересня.

Привіт, Л.

Хоч я і казав, що тобі необов'язково відповідати, якщо чесно, все ж таки сподівався отримати хоч якусь звістку. Сумую за нашими багатогодинними розмовами про все на світі у тільки що прибраній (а до того не прибраній ніким з моменту її побудови) кухні у Прушкові.

Ми заварювали кастрюлю чаю, ти заливала майже до країв

свою гігантську пивну кружку – я ж підготовлював дві-три кружки поменше, що знайшлися тут же і що хоча б на вигляд несли меншу небезпеку заразити герпесом, норовірусом, кишковою паличкою, свинячим грипом, еболою та іншими радостями, що могли водитися в нашому тимчасовому притулку. Я ніколи не знав, куди дійдемо в своїх словесних блуканнях по минулому, майбутньому, питаннях віри, пошуках Бога, смаків у дівчатах, пережитих романів, сексу, мрій, перспектив і взагалі всього, що відволікало від очікування наступної зміни на складі і кінця безкінечної польської зими, що поставила наші життя на паузу.

З тих розмов ти багато чого про мене дізналась. Напевно, більше, ніж будь-хто, з ким мені довелося ділити періоди свого життя. За одним тільки винятком хіба що.

І ти точно повинна знати, що я ніколи особливо не вірив в езотеричні матерії: Діда Мороза, магію, Бога, верховенство права, Пенсійний фонд України чи систему соціального забезпечення. І 24 роки життя в нашій державі показали, що в більшості випадків я мав таки рацію.

А от у що вірю, так це в людську схильність міфологізувати закономірності, які не розуміємо. А тому й хочу – навіть не так – тому мені потрібно поділитися тим сном. Знаю, про що ти подумаєш. «Які ще сни, дядя? Ти що, зі щогли на своєму кораблі впав? Краще би про життя розказав: яку подругу зустрів, де побував, що цікавого робив». І знаєш, я з тобою абсолютно погоджусь. Я і сам не дуже жалкую людей,

що розпинаються про свої сни. По-хорошому, якщо вже ти не моя мати, не мати моїх дітей або ми хоча б не спимо разом, розповіді «а що мені сьогодні приснилося і щоб це могло значити» краще залишити при собі. Але... мені страшно. Страшно, що я втрачаю розум. І менше всього хотів би про це розповідати їм. Розповісти про це я можу тільки тобі.

Наш світ розвалився у ядерній війні. Не залишилось ні країн, ні урядів, ні армій – нічого. Ми живемо на останках цивілізацій, намагаючись добути те, що ще не було поховано під метрами і метрами радіактивного пилу і піску, вичищаючи залишки продуктових складів, магазинів та терміналів, яким повезло бути подалі від ядерних «грибів».

Коли закінчились і вони, нам пощастило натрапити на підземний бункер, що за щасливим збігом обставин був облаштований усім необхідним для виживання: резервуари з водою, теплиці, генератори, запаси палива, їжі і води. Нашій маленькій групі цього б вистачило на роки. Нас було чотирнадцять, і не сказати, що ми дуже близькі – ми зустрілися волею нещастя і майже не розмовляли – люди ці були не дуже говіркі, якщо чесно, та й хто ж їх звинувачує, після апокаліпсису-то. Але спільне виживання дуже швидко зносить усі бар'єри. Тож я відчував, ми – будемо тут щасливі.

Життя на новому місці йшло своїм ходом, ми дуже швидко обживалися, досліджували все нові частини бункеру. Ну як досліджували – роблю це в основному я. На місці мені ніколи не сиділося.

І все було б добре, і життя йшло своєю чергою, якби не постійний сморід, що кожного дня ставав все нестерпнішим. Ігнорувати це було вже не можливо, і залишалось або знайти джерело і усунути його, або покинути так добре облаштоване місце. Останнє, звичайно, зв даних умовах зовсім не варіант. Я почав досліджувати кожен міліметр нашого пристанища і ось, на четвертий день пошуку, знаходжу люк у ще один підземний хід. Хід настільки глибокий, що як туди не світи ліхтарем, роздивитись що-небудь майже неможливо.

Мої компаньйони, звичайно, йти туди навідріз відмовляються.

Вони взагалі люди доволі апатичні. Завжди доводиться ходити у вилазки самому. Я спускаюсь униз. Система підземного каналу для води виводить мене в іншу, та ще в одну, і так до тих пір, поки я не збиваюсь з рахунку. Дідько!

Я точно заблукав. Так тут і помру в цих підземних коридорах. Ніхто навіть не піде за мною.

І тут один з коридорів підземного лабіринту виводить мене у велику білу залу. Освітлена десятком прожекторів, вона не зберігає в собі нічого, окрім компактно розставлених шафи з книгами та дивану. Меблів сюрреалістично мало, і вони занадто маленькі для такого місця. Наче хтось пофарбував у білий і переніс меблі з моєї квартири на цілий поштовий склад.

Я не одразу її помітив – дівчину на дивані. Вона спить чи...? Перш ніж подумати, вона розплющила очі і кинулась

на мене. Трохи лице мені все не розцарапала. Я скинув її з себе і придавивши зверху, закричав «Заспокойся! Я нічого тобі не зроблю! Тільки заспокойся!»

Халепа! Я навіть не впевнений, що вона мене розуміє.

– Добре-добре, – раптом заговорила вона. – Тільки злізь з мене,

Я аж заляк.

– Злізь з мене, будь-ласка, – повторила вона.

– Ой, вибач, – нарешті відповів я і виконав її прохання. – Просто не очікував, що ти...

– Що я що? Не здичавіла?

– Ну, типу того. Ти тут одна?

– Ми всі тут одні, – невдоволено відповіла вона.

Вона вивела мене з підземних лабіринтів до нашого нового дому. Всі інші якраз знову посідали вечеряти. Насправді вечеряли вони чи снідали, ніхто не знав, адже сонце давно було закрито непроглядною хмарою радіоактивного пилу і ми просто умовно домовилися, що отакий прийом їжі буде вважатись сніданком, другий – я пропустив, а ось цей – вже третій, а значить, вечеря. Я якраз зголоднів і дуже зрадів, що поспів вчасно. Жаль тільки, джерело смороду віднайти не вдалося.

Мої компаньйони навіть не здивувалися новій особі. Тільки глянули на неї, і продовжили шкрябати вилками по дну своїх банок з консервами хто зна якої давності.

– Вони завжди були такими? – здивовано питається моя

нова знайома.

– Та скільки їх знаю. Апатія – далеко не найгірше, що з людьми можуть зробити такі умови життя.

– І тобі нормально?

– Краще вже так, ніж одному.

Дівчина почала жити з нашою групою. Перша, хто почала виходити зі мною на поверхню. І єдина, хто готова була ризикувати своїм життям заради мого. Дні швидко переливались у тижні, а ті, у свою чергу, у місяці.

Ми проводили майже весь час разом і, логічно, ставали все ближче. Єдине, що мене хвилювало, це повне ігнорування нею будь-кого іншого з нашої маленької комуни. Вона навіть за одним столом з нами не їла.

Врешті-решт я вирішив щось з цим зробити. Зібрав усіх у великій залі – там, де ми зазвичай і приймали трапезу. Тобто займались найважливішою річчю, разом зі сном та збиранням припасів. Життя в цей час стало доволі примітивним, що тут скажеш.

Я зібрав усіх і підлаштував все так, аби моя подруга з'явилася на цю «інтервенцію». Вона увійшла в кімнату і ввімкнула світло.

– Блядь! – від несподіванки зойкнула вона, і перевівши подих, додала: – Що тут, чорт забирай, відбувається?

– А ти не бачиш? Ми проводимо інтервенцію.

– Що проводиш?

– Не я, а ми. Чому ти ігноруєш інших?

– Ігнорую? – повільно повторила вона і обвела поглядом кожного присутнього в кімнаті. – Може досить? Пішли краще у вилазку вже.

– Почекай, з цим треба щось робити. Це питання нашого виживання як групи.

Дівчина втупила свій погляд в мене, наче знову побачила вперше. В уповільненій зйомці я дивився, як розширились її очі, як губи викривились в подобі усмішки. Простір величезної зали до верхів заповнився її істеричним хохотом.

– Ти серйозно? Як можна бути таким сліпим? Подивись ти вже на них! Заглянь в обличчя своїм дорогим друзям!

Вона схопила ніж і жбурнула його. Менш ніж за секунду він пролетів через кімнату і ввійшов у очницю жінки, що сиділа поруч мене. Пройшовши крізь голову, він акуратно виглянув з її потилиці.

Мій подих перехопило. Не вистачало повітря, аби навіть закричати.

– Подивись на неї! – продовжувала моя супутниця, підійшовши ближче. Вона м'яко провела холодною долонею по щоці і різко повернула мою голову в бік нещасної. Вона очевидно була мертва.

Чому ж інші нічого не роблять? Чому не стараються допомогти? Зупинити її? Та хоча б просто втекти?

І тут я почав помічати... Шкіра... сірі шматки гнилої шкіри нещасної звисали з поблискуючого білизною черепа.

– Як?

– Тепер розумієш? – відпустила мою голову супутниця, провівши рукою по моєму волоссю, наче пестячи домашню тваринку. – І він мені інтервенцію думає влаштовувати! Ух ти мій дорогий псих!

– Як ти це зробила?

– Ти псих, а не ідіот, не прикидайся – все ти вже повинен зрозуміти.

– Давно вони... такі?

– Вони завжди такими були, мій милий.

– То це не ти зробила?

– Про що ти, мій милий? Не можна вбити те, чого не існує.

Не розуміючи, про що вона, я оглянувся на тіла позаду мене. Ні компаньйонів, ні жінки з пробитою головою – тільки я і моя подруга у великій білій кімнаті.

– Нас тут тільки двоє? – здивовано спитав я.

– Кого це – нас? Та й де – тут? Пора вже зазирнути в обличчя реальності, мій друже: нема тут нікого. Нічого тут немає. Окрім, можливо, мене. А ти зараз вмираєш під завалами свого будинку, рознесеного ракетою. Або стікаєш кров'ю в траншеях під Бахмутом. А можливо, тобі взагалі повідривало ноги і лікарі зараз вирішують, чи варто продовжувати ту агонію, що тобі доведеться називати життям. Сморід, що ти відчуваєш весь цей час. Це не сморід бункеру. І не мерці. Це гниття твого власного тіла.

І поки вона говорила це, я проживав кожен момент її розповіді і в кожен момент вірив, що саме це, це моя реальність

і насправді це і відбувається зі мною.

Нарешті я закричав – що є сили, так, як не кричав з тих пір, коли крик був єдиним можливим способом вплинути на оточуючий мене світ...

Прокинувся у власному ліжку, на другому поверсі кабінки Буфе-Стюарта. Хтось кричав. Я. То кричав я. І прокинувся від власного крику. У дві тисячі двадцять другому році.

– Не хвилюйся, – чийсь гарячий подих лоскоче вухо, поки біло-білі пальці повільно проводять по моїй щоці. Щоб я не робив, не можна дивитись назад, думав я і навіть не во-рушився. – Я допоможу притупити біль, головне – віддайся фантазії, не повертайся у реальність. Вона значно страшніша за все, що ти можеш побачити тут.

Дзвінок будильника. 20:20. Через десять хвилин мені потрібно бути на роботі. Я розплющив очі і ще довго лежав, прислуховуючись до власних відчуттів. «Це тіло моє, я – справжній і все навкруги реально. Нікому і ніколи я контроль не віддам» – прошепотів у темряву. – Чуєш, я знаю, що це реальність».

І чим більше я шепотів, тим більше сумнівався у правдивості своїх слів. Невже я божеволію?

Я встав з ліжка, набрав у Лондоні води і вмив обличчя, зітерши з себе залишки кошмарів, і вирушив на роботу, де шум тарілок та кисло-солодкий запах переведеної їжі від-родили в мені реальність. Починався мій перший робочий

день.

Глава 4. Закоханість від безділля. Жовтень

І знову привіт, Л.!

Не уявляєш, яким щасливим я був, побачивши твого листа! Сто років сумував за нашими переписками і, особливо, лікувальними ментальними піздюлями, що часом ти мені виписувала і які так мені бувають потрібні.

Шкода, що пишу тобі тільки тоді, коли мені вони так необхідні, але зараз якраз такий випадок. Сподіваюсь, ти не проти знову по-дружньому пояснити мені, чому я ідіот. На кораблі вже три тижні. Двадцять два дні, якщо бути точним. Люди тут дні не рахують. Кажуть: так час йде повільніше. Але мені від цього простіше. Рахую, скільки тут пробув, скільки країн проїхав, зі скількома дівчатами був близький. Так, наче ці числа визначають хто я. Наче зберігають від втрати себе.

За ці три тижні життя знову вросло в ці дев'ятнадцять поверхів кают, коридорів, ресторанів, фуд-кортів, буфетів, казино, дитячих центрів, бібліотек, кінотеатрів та всього, що тільки можна було б запхнути на чотиристаметрову посудину, аби три тисячі людей і півтори тисячі працівників не сильно задумувались, нащо вони взагалі теліпаються в цій величезній чашці Петрі посеред Атлантичного океану. Поступово починаю забувати про існування світу за межами

цих металевих стін. Розумію, що він є, але відчуваю його, як щось безкінечно далеке, ніяк не пов'язане з моїми днями і ночами. За останній тиждень я думав про дім не більше, ніж ти – про погоду на Венері. Світ корабля став єдиною даністю: я давно перестав задаватись питанням, чому тут не існує тринадцятого поверху або кабіни. Будь-якої кабіни: ні хоч сто тринадцять, ні хоч чотириста тринадцять – такого номера в кінці не стоїть взагалі. Навіть на корабельних телефонах. Не питаюсь, чому наш супервайзер змушує посеред ночі красти ганчірки з комірчин рум-стюардів. Чому би просто не замовити нові? Це ж матеріал, необхідний для роботи, не продаємо ж ми його наліво. І чим більше ми їх крадемо, тим з більшою вигадкою стюарди їх ховають – поки в якийсь момент це не перетворилось у квест кімнату з пошуком захованих ключів, відволікання уваги інших працівників, стояння на стрьомі і обшуку, постійного обшуку темних комірок з ліхтариком в руках. Я досить швидко звик і до цього. Це навіть весело.

Єдине, що перші дні не йшло з голови, це фотографія на чотирнадцятому поверсі, напроти каюти А417. Кожен поверх з каютами прикрашений фотографіями у дорогих картинних рамках, зробленими постійними пасажирками. Щонайменше так говорять підписи під ними. Однак ця фотографія особлива: на ній – Одеський оперний театр. Якись дві вулиці від квартири. І під фото підпис: «Види північної Європи».

Що? Яка ще, бляха, північна Європа? Це Одеса, чорт би вас забрав! Україна! Навіть сторону світу неправильно вказали!

Захотілось зірвати картину, забрати її до себе і виправити підпис. Хотілось розповісти про це комусь. Хоч щось, аби люди знали, що це наче іграшкова будівля в бароковому стилі знаходиться в моєму місті, а не в абстрактній «північній Європі»

Так до кого можна звернутися? До метро-ді? Чи краще до фото-департаменту? Може, спитати у власного супервайзера спочатку? Що ж робити?

Та я просто пройшов далі. Не зараз – треба спочатку доставити замовлення.

На кораблі ніколи не буває достатньо часу. І всі думки відкладаються на потім. Поки не розчиняються у киплячому бульйоні однакових днів.

Так минули перші три тижні. Настав четвертий для мене turn-around day – день, коли корабель повертається в початковий порт і набирає нових гостей. А також нову, дешеву за місцевими мірками робочу силу. Я щойно скінчив свої обов'язки і з відчуттям розслабленої безтурботності безпричинно вештався по головному коридору для персоналу. Вони тут називають його М1. В голові безконтрольно пропливали плани на наступні дванадцять годин, коли раптом мій погляд зачепився за маленький хвостик посеред коридору.

Низенька дівчинка з великими чорними очима і волос-

сям, зібраним у смішний хвостик на макітрі, слухала вступну інструкцію разом з десятком інших новоприбулих. Проходячи повз них, відчув тихий шум і потім ніби хтось перемкнув канал в моїй голові, заглушивши всі інші сигнали думок, показуючи лише її личко крупним планом.

Вона ж мене навіть не помітила. Секунда, я проходжу повз, і ось знову думаю, о котрій годині краще виходити в Маямі, чи варто брати таксі до центру і скільки годин серед цих неймовірних дванадцяти годин вільного часу залишити для сну.

Наче нічого й не трапилось. Не було ніякої перерви у мовленні, тобі лише здалося.

Не думаю, що коли захоуєшся з першого погляду, серце прискорює серцебиття. Не правда, що починаєш думати про своє кохання безперервно. Скоріше, це схоже на вірус, що підчеплює і не помічаєш, поки не стає занадто пізно.

Наступні декілька днів я провів як зазвичай, вночі розносив їжу, робив заготовки, мив комірчини, поки думками літав десь у можливому майбутньому, а днем вештався кораблем та читав.

Так продовжувалось, поки ми знову не прибули до Нью-Йорка.

Від нудьги я багато спостерігав за людьми на кораблі і помітив, що вони діляться на три основні категорії: ті, що справляються зі всім цим гімном за допомогою алкоголю (цих ти кожен вечір можеш знайти в крю-барі), ті, що зай-

мають свій вільний час постійними пошуками сексу (з цими можеш і не пересіктись, якщо сам не шукаєш – але почувеш про них обов'язково) і, останні: хто намагався втекти з корабля за кожної ліпшої нагоди. І хоча іноді хтось відносився одразу до декількох груп або ж переходив від однієї групи до іншої, принцип залишався незмінним.

Я відносив себе до останніх і кожную можливу секунду намагався провести за межами корабля. Але сьогодні, перед тим, як кудись йти, мене потягнуло до крю-мес. Не те щоб я хотів їсти, просто іноді, особливо тут, мене наче тягне в місце зовсім ірраціонально, без мети, аби просто відчувти рух.

Наче таким чином втікаючи від темної тягучої нудьги моєї кабіни. Я не мав якогось конкретного плану. Що я мав робити? Візьму кави, круасанів, а опісля піду до кабіни, прийму душ, переодягнуся у звичні джинси та теплу сорочку з кедами, захвачу трохи грошей та вийду в порт. Ось тільки проблему з ІРМ потрібно вирішити.

Думавши над вирішенням цієї проблеми, я зачепився ногою за дверцята величезного автомату для морозива. За майже місяць мого перебування тут я ні разу не бачив його працюючим.

У відповідь я почув напрочуд милозвучне «Hello!». Відчинилися дверцятка нижнього відсіку машини для морозива, і з середини показалося трохи почервоніле личко. Я її одразу впізнав. Та сама «дівчинка-хвостик».

– І де тепер тільки новачків не поселяють, – від несподі-

ванки ляпнув я. – Сподіваюсь, не розбудив?

– Та ні, я від супервайзерів ховаюсь, не хвилюйся. Тут це робити просторніше і зручніше, ніж у моїй каюті. І морозиво завжди під рукою. Не хочеш спробувати?

– Морозиво чи твою каюту?

– Обидва варіанти.

Ми перекидувались смішливими поглядами, з останніх сил стримуючи посмішки. Я вперше дивився їй в обличчя, хоча й трохи під незвичним кутом. Одне із тих облич, які таять особливий секрет і змушують раз за разом оглядатися, коли пощастить пройти повз. Рідко мені доводилось бачити такі вдома.

– Ну, я так не можу, – награно похитав я головою. – Треба спочатку познайомитись з тобою ближче. Потім непогано було б вийти разом в порт – нагадати, як виглядає небо. Боюсь, занадто довго ти в машині для морозива просиділа. А потім вже, як джентльмен, можу і до твоєї комірки підселитись і морозива поїсти.

– Вау, чудовий план. А ти не обманюєш – ти точно джентльмен?

– Мама так каже. Вона обманювати не буде.

– Віриш усьому, що каже твоя мама?

– Не моя – просто якась мама. Тут їх багато. Не даремно кажуть: чужих матерів не буває.

– Здається, так кажуть про дітей.

– Ні, діти мене поки не цікавлять.

– Твоя правда. Про дітей говорити ще зарано. Та й куди ми їх в цій комірці запхнемо?

Повисла кількасекундна пауза. У її очах мерехтів знайомий ще з одеських барів веселий вогник, коли невимушений діалог перетворюється у гру у пінг-понг напівіронічними фразами. Поки один із гравців не спасує або не пропустить свою подачу. Тоді переможений віддається на милість переможцю. Або ж залишається на одинці з прикрою ніяковістю та кислуватим присмаком жалості до себе. Це якщо той, хто програє – хлопець або дівчина, в якій початково і не були зацікавлені. Я чомусь подумав, що це наш випадок.

– То коли виходимо? – випалила вона і здається, сама здивувалась від власних слів.

А я здивувався ще більше. Очікував трохи дурнуватою діалогу, про який забуду в цій верениці однакових днів, а після час від часу мило з нею вітатимусь, поки намагатимусь згадати, де ж ми встигли познайомитись. Замість того – фактично запросив її на побачення. Часом те, що під впливом моменту вилітає з мого рота, – для мене не менший сюрприз, ніж для навколишніх. Іноді навіть більший. Виявилось, я не один такий. Яке щастя!

– Я з радістю погуляю з тобою, – повторила вже-не-така-й-незнайомка.

– Давай сьогодні чи завтра? О котрій годині в тебе брейк?

– Завтра, з дванадцяти до четвертої.

– Прекрасно, – відповів я і вперше на цьому кораблі щиро

уосміхнувся. – Даси мені свій What'sApp?

– Я надаю перевагу совам.

– Вибач, сови – тільки після третього побачення.

– Тоді What'sApp.

Обмінявшись номером, я кинув ще якийсь дурнуватий жарт на прощання, а вона засміялась – знову трохи сильніше, ніж він того вартував. І я побіг. Вперше я думав про щось інше, окрім як заробити гроші і дожити до кінця контракту.

Проте проблема залишалась: під час цього круїзу мене, на моє звичне нещастя, було занесено до ІРМ. Спитаєш, що це таке? Навіть якщо ні, все одно ж напишу. Мене внесли до списку тих, хто в цей круїз виходити не може. Або якщо корабель почне косплеїти Титанік, ми повинні не просто бігати і кричати в паніці. А бігати і кричати *організовано*. Все-таки ми професіонали.

Добре хоч що залишили лазейку: своє місце в цьому списку можна обміняти. Якщо тільки знайдеш того, хто погодиться. Та де ж тільки мені знайти таку людину, біжучи металевими сходами, думав я. В роздумах розфокусував зір і хвилясті візерунки синьої фарби на підлозі здавалися океанськими хвилями.

– Куди біжиш, Марк? – почув знайомий голос біля свого вуха. Трохи не збив з ніг перуанську дівчинку, з якою працював перших декілька днів у буфеті. Пам'ятаю, ми постійно посміхались один одному при зустрічі. Ще одна фальшива звичка, якої я набрався на кораблі.

– О, sorry-sorry! Hello! How are you? – на одному диханні випалив стандартний «смор толк» про важкість корабельного життя і гіркість рису в крю-месі і, навіть не дозволивши їй нормально відповісти, додав навздогін: – Слухай, ти плануєш вийти в Халіфаксі?

Куточки її губ припіднялись. На цей раз усмішка стала трохи теплішою.

– Я б хотіла, проте маю всього дві години брейку... довго гуляти не вийде та й...

– Тоді... могла би ти зі мною помінятися? Я в цьому списку, а мені правда потрібно вийти, – перебив я її і одразу зрозумів, що зробив. Стало трохи соромно.

Вона втомлено видихнула і спантеличено подивилась навколо, наче шукаючи когось.

– Нууу... добре. Зараз підемо?

– Навіть не уявляєш, як виручиш мене, – відповів я, поки ми піднімалися на шостий поверх, до офісу метроді. Пройшло всього декілька хвилин, а я вже був вільний виходити з цієї плавучої тюрми, в яку сам себе запроторив.

– Дякую тобі...sooo much, – протягнув я так, що аж сам собі не повірив. – І за те, що витратила частину свого брейку на мене, – я і правда вклав усю можливу вдячність в те «thank you». Тільки людина, що працювала на лайнері, зрозуміє, наскільки дорогі бувають вільні три хвилини і що за п'ятнадцять хвилин можна завершити майже всі необхідні для життя справи: сходити в душ, переодягнутись і навіть не

скажу поспати, але полежати із заплющеними очима цілих чотири хвилини.

– You are welcome. Have a good time there, – тихо відповіла вона. І, спускаючись вниз, кинула трохи сумний погляд, зрозуміти який я тоді не зміг.

Зрозуміти його я зумію тільки коли сам дивитимусь так на ту, хто буде нехтувати мною. Чому ж мені постійно треба відчувати все на собі, аби щось усвідомити? Так, подруго, важко жити, коли ти ідіот. Ще важче, коли ти це розумієш.

То був останній раз, коли я її бачив. Пізніше дізнався, що того тижня вона закінчувала контракт і то був її останній шанс вийти в порт. Вже списавшись з корабля, часто повертаюсь думками до того моменту і уявляю, що б було, якби я вийшов гуляти саме з нею.

«Мене, до речі, Кайлою звати. На випадок, якщо ти планував спитати», – по дорозі до кабіни догнало перше повідомлення в What'sApp. Я вичекав хвилин двадцять, перш ніж відкрити і відповісти. «Планував. Просто накопичую теми для розмови у Халіфаксі. Але якщо вже починаємо цей захоплюючий діалог – мене, до речі, Марк». Після – відправив декілька смайликів. Так же прийнято спілкуватись в інтернеті, щоб не видати себе за душнілу, яким я, безперечно, є? Але розкривати цього мені поки не хотілось.

«Я знаю.» І підмигуючий смайлик вдогонку.

Прокинувся я від наступного повідомлення: «Привіт, я майже закінчила». На годиннику була 12:30. Я потер заспані

очі і напружив зір, аби розібрати написане.

«Зустрічаємось о 13:00 біля крЮ-офісу? Тільки не забудь свій ламінекс», – позіхаючи, відписав я. Трохи подумавши, додав дужку в кінці, аби не віяло пасивною агресією. Цікаво, а вона хоч зрозуміє значення тією дужки? Хіба латиноамериканці використовують той самий інтернет-синтаксис, що й ми?

«Що таке ламінекс? Та картка з нашими даними? Мені її поки не видали».

Ось ми і приїхали. Сектор приз на барабані. Чому так завжди виходить, що варто мені хоч щось спробувати запланувати, так все летить під три чорти. Зате як нічого не плануєш – все йде не так і погано. Так і підмиває зробити неправильні висновки і життя пустити на самоплив. А може, я того не помічаючи, так і зробив, а сам тішу себе ілюзіями.

«Це проблема?» – мої роздуми перервало наступне повідомлення.

«Та не те щоб. Просто вийти вже зможемо як отримаєш ламінекс. Без нього ніяк». Усміхнений смайлик з краплею поту для виразності і дружелюбного тону. Кожен раз, як потрібно використовувати інтернет-пунктуацію, відчуваю себе шестидесятирічним дідом, що вперше відкрив для себе магічний світ Фейсбуку. «Не хочеш поїсти?» – дописав.

«Хах, з роботи я так і не вийду. Зустрінемося у крЮ-месі через півгодини».

Так, наскільки же одночасно одноманітним і різноманіт-

ним може бути життя, подумав я. За дванадцять днів круїзу я змінюю сім портів і шість країн. І все одно воно крутить-ся навколо одних і тих же трьох-чотирьох місць на кораблі. Невже щоб я не робив і де б я не жив – воно буде незмінним набором одних і тих же ритуалів, а змінюватимуться лише декорації?

Я думав про це і дивився у вікно. З порту відкривався до нудоти кінематографічний вид на статую Свободи. Теж саме відчуття кожен раз: скільки разів я все це бачив, хоч ні разу тут не був. Чому я все ще тут? Чому роблю те, що роблю? Так часто задаюся цим питанням – це стало майже ритуалом.

Але у відповідь – як завжди тиа.

– Не проти, якщо підсяду? – спитала вона і усміхнулась мило, хоч і трохи награно. Здається, я зробив те саме.

– Завжди не проти. Підсідай хоч кожен день. Так, насправді, було навіть краще.

– Ну, почнемо сьогодні, а далі видно буде. Дуже жаль, що вийти не вийшло.

– Значить, залишилось тільки дочекатись наступного канадського порту.

– Чому саме канадського? Чому не в Нью-Йорку?

– В Нью-Йорку ніхто вийти не може. Аж до третього контракту. Бояться, що повтікаємо, як таргани в підсобках, коли світло вмикаєш.

– І ти би втік?

– Я вже рік як втікаю, – відповів я і показав на свій бей-

джик з ім'ям, під яким красувалась назва моєї крани. І поки вона не почала мені співчувати або розпитувати про сім'ю, я тут же продовжив: – А в інших американських портах тобі окрім ламінексу потрібен ще один папірець – I-95. От тоді вже тебе будуть вважати за повноцінну людину. На скільки це можливо для крю корабля. Навіть американським повітрям подихати дозволять.

– А для канадського повітря воно не потрібно?

– Для канадського – достатньо одного ламінексу. Ну, є ще одна програма, ArriveCan, де потрібно буде ввести свої дані. Тобі супервайзер нічого про це не розповідав?

– Ні, – відповіла вона і посунулась до мене поближче. Так, що я шкірою відчув її дихання. – Можеш мені допомогти?

Вона простягла мені свій телефон. Я відкрив Гугл Плей, вбив у пошук назву програми та почав її завантаження. Її подих ставав усе ближче, поки я не відчув приємну важкість її плеча. Наче на екрані відбувалося щось надзвичайно важливе, вона не відриваючись заглядала в нього, опираючись всім тілом на мою руку.

– Ти їй очевидно подобаєшся. Ти б бачив, як вона тебе очима їсть, коли ти не помічаєш, – зауважив Анрі, доїдаючи сніданок.

Кайла саме проходила повз і, як завжди, заманливо усмінулась, але не підійшла. Вона ніколи не підходила, коли поруч були інші. Особливо Анрі.

– Можливо, – відповів я, дивлячись, як вона своєю дитячою пружною ходою зникла у коридорі до наступної зали. –

Але закінчиться це катастрофою. Я відчуваю. Занадто вже схожа на мене. А з такими, як я, зустрічатись точно не слід.

У відповідь почув лише його «хм» і звук виделки, що б'ється об тарілку

картоплі з телятиною в часниковому соусі. Що не скажи, а жити з найбільш можливою розкішшю у вимушених обставинах так, як йому, не вдавалось нікому. Я ж повернувся до своєї тарілки з рисом і м'ясом невідомого походження, намагаючись заглушити непотрібні думки. Виходило не дуже.

Вона наздогнала нас у коридорі М1. Я саме повертався до своєї кабіни.

– Покажеш мені, де проводяться тренінги? – погладжуючи мене по руці, спитала Кайла, наче за словами стояло щось зовсім інше. Вона зовсім не помічала Анрі, що стояв поруч, та іншу новеньку дівчину, з якою йшла. Я безпорадно поглянув на свого друга. – Ти знаєш?

– Йдіть за мною, – сухо відповів він. Дивно, поруч з нею Анрі веде себе зовсім по-іншому.

– На восьмому поверсі.

– То це крью-бар?

– Звичайно, тут усі дороги ведуть у крью-бар. Або в офіс HR. Але ця дорога зазвичай остання.

Кайла і її подруга мовчали, наче й не чули цього діало-

гу. Теорія «культурного ігнорування» Петра Штомпки – ми приймаємо правила гри у потрібні моменти і вдаємо, наче не чуємо розмов, які нас не стосуються. Таке собі ввічливе ігнорування, подумалось мені. Чого тільки не вискоче із пам'яті після п'яти з половиною років навчання в університеті. Особливо, коли ці знання тобі ще жодного разу в житті не знадобились.

Ми вийшли з ліфта.

– Дякую, – м'яко провівши рукою по моєму передпліччю, сказала Кайла. Ми трохи відстали від інших і вона тут же перетворилась на більш впевнену.

– Та я й нічого і не зробив. Це Анрі провів нас.

Вона лише відвела очі. Що такого він про тебе знає? Чи може бачить те, чого не бачу я?

– Хочеш зустрітись після тренінгу?

– Побачимось, – лише відповіла вона і поспішила за іншими.

Через півгодини ми зустрілись на тому ж місці. Білі двері в кінці коридору вели до відкритої палуби для працівників. Вона знаходилась на самому носі корабля. Декілька тренажерів, не зрозуміло для чого там встановлених, басейн та лежачки недоречно розбавляли цю рафіновано романтичну сцену і один з найкращих видів, доступних на кораблі. Дивно, як це місце віддали для крју. Напевно, технічні обмеження або той факт, що вийти сюди можна тільки через підсобні приміщення і бар.

Я відчинив двері і, ледве торкаючись її спини, провів Кайлу до перегородки, що відділяла нас від польоту вниз, у безкінечну глибину океану.

– Ти була тут раніше?

– Ні, це мій перший раз. Я дуже погано знаю корабель. Навіть крапки для тайм контролю на деяких місцях наліпила, аби в коридорах не губитись. Для кожного коридору свій колір.

– Серйозно? Покажеш мені?

– Ще чого, ти ж їх всі попереліплюєш!

– Ми так мало шляху пройшли, а ти вже так добре мене знаєш, моя Гретель.

– Дивись тільки, аби нас в кінці не з'їли, мій Гензель.

– Головне, аби ми не з'їли одне одного.

Вона розсміялась. Мені так подобається її сміх, і все одно я в нього ні краплі не вірю. Наче слухати накладену звукову доріжку популярного ситкому. Розумієш, чому люди на записі сміються, можеш навіть сміятися з ними, але в справжності їхніх емоцій усе одно сумніваєшся. Щось заважало досягти того «suspension of disbelief» у моїй власній з нею історії.

Ми говорили якісь нісенітничі про плани на майбутнє і життя (чи його дивну симуляцію) тут, на кораблі і поза його межами, а я думав про її губи і все впевненіше огортав її талію.

Настав час повертатись. Ми зайшли в ліфт одні. Я став

напроти зеркала, вона – напроти мене. Повисла пауза. Я дивився в її такі виразні, такі чорні очі. Боковим зором помітив своє трохи розчервоніле обличчя, нависаюче над її хвостиком. Та на мені ж все буквально написано! На обличчі Кайли з'явився вираз, як у тигриці у тій дивній сцені з «Короля Лева». Ти знаєш, про яку сцену я кажу.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.